

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . ἄρ. 7. — Ἑτησία φρ. χρ. 8. —
Ἑξάμηνος . . . " 4. — Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.30
Τρίμηνος . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Ἀσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστην λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 8

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Φοβερά συναυλία ἠκολούθησεν ἐκεῖνα τὰ πρῶτα σφυρίγματα καὶ κοᾶσματα. Ἦχούοντο βρυχηθμοί, κατόπιν τριγμοί, ποὺ ἐνόμιζες ὅτι ἐδγαῖναν ἀπὸ χιλιάδας τροχαλιῶν περιστρεφόμενων, κατόπιν γαυγίσματα, ποὺ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐδγαῖναν ἀπὸ συμμορίας λυσσασμένων σκύλων, ἀλλόκοτα γαργαρίσματα, σὰν νὰ ἔκαμναν γαργάρες ἑκατοντάδες ἀνθρώπων διὰ νὰ τοὺς περάσῃ ὁ πονόλαιμος, κατόπιν δὲ ἓνα ἠχηρότατον σφυροκόπημα, σὰν νὰ ἔκαλαφάτιζαν δέκα χιλιάδες καλαφάτες τὰ μαδέρια ὀλοκλήρου στόλου...

— Τί ζῶα εἶνε αὐτά που κάμνουν τόσην φασαρίαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Οἱ φρῦνοι, οἱ βάτραχοι καὶ τὰ βατραχάνια, ἀπήντησεν ὁ Δὼν Ραφαήλ. Εἶνε ἑκατομμύρια βατραχοειδῆ, κρυμμένα στὰ τέλματα ἢ ἐπάνω στὰ δένδρα, καὶ κάμνουν τὴν σειρνάτα των στήν σελήνην.

— "Ω ! νὰ τα πάρῃ ἡ ὀργή ! . . . Ποτέ μου δὲν ἤκουσα τέτοια κοσμοχαλασιά.

— Καλὴ βραδυὰ ἀπόψε γιὰ τὰ φεῖδια, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Τί ἐννοεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐννοῶ ὅτι τὰ ἐρπετὰ θά τὴν γεμίσουν καλὰ τὴν παραδαρμένη των. Καταδροχίζου ἑκατομμύρια τέτοιους βαρτάχους, κ' ἔχουν, λέει, τόσην ἐπιτηδεύτητα ὥστε τοὺς ἐλκύουν καὶ μπαίνουν μόνον των στὰ στόματά των.

— Μά .. ὦ ! . . . γιὰ δῆτε, γιὰ δῆτε ! Τί εἶνε αὐτὲς αἱ σπιθες ποὺ κυματίζουν ἐκεῖ

κάτω ! ἀνεβόησεν ἐκπληκτος ὁ Ἀλόνσος.

— Σπιθες ! εἶπε γελῶν ὁ Δὼν Ραφαήλ. Ἐχεις λάθος, ἐξάδελφέ μου, εἶνε τὰ λαμπρὰ κοὺ κοὺχοι, ἢ ἂν σ' ἀρέσει καλλιτέρα, αἱ φωτειναὶ μυῖαι.

— Ἐντομα φωσφορίζοντα ;

— Ναί ! καὶ ἐκπέμπουν, ἀπὸ τοὺς τελευταίους δακτυλίους τῆς γαστρὸς,

φῶς τόσον ζωηρόν, ὅπως βλέπεις πολὺ καλὰ, ὥστε ἀμιλλῶνται πρὸς τὰς μεγαλύτερας λαμπυρίδας καὶ τὰς ὠραιότερας ἀτρίδας. Μὲ ἓνα κοὺ κοὺχοι διαβάξει κανεὶς πολὺ καλὰ, ὅσον σκοτεινὴ κι' ἂν εἶνε ἡ νύκτα.

— Μοῦ ἔχουν εἰπῇ, Ραφαήλ, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τὰ μεταχειρίζονται ὡς στολίδιά ; εἶνε ἀλήθεια ;

— Ἀληθέστατον, Ἀλόνσε ! ἀλλὰ τὰ μεταχειρίζονται καὶ εἰς καλλιτέραν ἀκόμη χρῆσιν. δηλαδὴ εἰς τὸ ψάρευμα τὰ δένουν εἰς ἓνα μπαστούνι καὶ προσελκύουν μὲ τὸ φῶς των τὰ ψάρια, ὅπως γίνεται στὸ πυροφάνι.

— Στὸ τραπέζι ! ἀνεβόησεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς μάγειρον.

Οἱ ταξειδιῶταί μας εἶχαν πολλὴν ὀρεξιν ἐκάθησαν λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν ὁποίαν ἤναψεν ὁ Ἰνδός, καὶ ἐτίμησαν ὅσον ἔπρεπε τὰ φαγητά κατόπιν, ἀφροῦ ἐκάπνισαν μερικὰ σιγαρέττα, ἀνέβησαν εἰς τὰς αἰώρας των, ποὺ εἶχαν κρεμασθῇ ἀπὸ τοὺς κλάδους ἑνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον προσεῖχεν ἐπάνω εἰς τὸν πόταμόν. Ὁ Γιαρουργὴς ὁ-



« Ὁ Ἀλόνσος ἀνεσκήρτησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν. » (Σελ. 58, στήλ. α'.)

μως ἐπρωτίμηνε νὰ πλαγιάσῃ μέσα εἰς τὴν λέμβον διὰ νὰ ἐπιτηρῇ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

— Ποῖος ἔχει τὴν πρώτην βάρδιαν ; ἤρωτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Σὺ, ὁ Γιαουρῆς τὴν δευτέραν, ἐγὼ τὴν τρίτην, καὶ ὁ Βελάσκος τὴν τετάρτην, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τότε κλείστε τὰ μάτια σας, εἶπεν ὁ νέος, γεμίζων τὸ τουφέκι του. Ἀς ἐλπίζωμιν ὅτι κανὲν ἀπρόοπτον δὲν θὰ μας ἐνοχλήσῃ.

— Καλὴ βάρδια, ἀπήντησαν οἱ σύντροφοί του, καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Ἀλόνσος ἤναψεν ἄλλο ἓνα σιγαρέττον, ἐκάθησεν ὅσον ἡδυνήθη ἀναπαυτικώτερα μέσα στὴν αἰώραν του, ἔβαλε κοντὰ τὸ τουφέκι του, ἤνοιξε καλὰ τὰ μάτια του καὶ ἐτέντωσε τὰ αὐτιά του...

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ ὀπίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δάση, ἀλλὰ τὴν ἐσκέπαζε τὸ σύννεφον, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς τὸν Ὀρενόνκον. Δι' αὐτὸ ἔχυνε φῶς τόσον ὥχρον ὥστε δὲν ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ κανεὶς καὶ τὰ μεγάλα ἀκόμη ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν ὀπισθόθεν μετὰ γάλην. Δι' αὐτὸ ὁ νεανίας, ὅστις δὲν εἶχε λησμονήσῃ τοὺς Ἰνδοὺς, ποὺ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ εἶχαν ἐξαφανισθῇ τόσον γρήγορα, ἐκρατοῦσε τὰ μάτια του καρφωμένα πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπελόγιζεν ὅτι εὐρίσκειτο ἡ ἀμμουδιά.

Οἱ μεγάλοι φρύνοι καὶ οἱ βάτραχοι, ἀφοῦ ἐχαίρετσαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νυκτερινοῦ ἀστρου, εἶχαν θέσῃ τέρμα εἰς τὰς συναυλίας των. Μόνον δὲ κάποτε καὶ κάποτε ἤκούετο καὶ μία ὁμοδροντία σφυριγμάτων ἢ ἐκρηγῆς μουγγρισμάτων, ἀλλὰ κατόπιν ἡ σιωπὴ ἐπανήρχετο ὑπὸ τὰ μεγάλα καὶ σκιερὰ δάση. Ἐξαφνα μία ὀξεῖα κραυγὴ, ὡς ἡ κραυγὴ τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλὰ πολὺ ἰσχυρότερα, δέκνυε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ὁ Ἀλόνσος ἀνεσκήρτησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ρίπτων εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐρευνητικὸν βλέμμα.

— Ραμφιστὴς καὶ νὰ κελαδῇ αὐτὴν τὴν ὥραν! ἐψιθύρισε. Μά... ἄρ' ἔστιν εἷς πουλὶ αὐτό ; ... Γιαουρῆ!

— Ἀρέντη! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδρὸς, ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν κουραστὴν τῆς λέμβου.

— Τὸ ἤκουσες ;

— Τίποτε δὲν ξεφεύγει τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ ὅταν κοιμᾶται ἀκόμα.

— Τί εἶνε ; ... ραμφιστὴς ;

— Κανένα πουλὶ δὲν φωνάζει τόσον διαπεραστικὰ.

— Τί ὑποθέτεις πῶς εἶνε ;

— Σύνθημα.

— Καὶ ποῖος νὰ το ἔκαμε ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω καὶ ἐγώ.

— Βλέπεις τίποτε στὸν ποταμόν ;

— Τίποτε.

— Μήπως καὶ ἐβγαλὼν αὐτὴν τὴν φωνὴν οἱ χθεσινὸν βαρδύνοι Ἰνδοὶ ;

— Πολὺ πιθανόν.

— Σφάλω λοιπὸν τὰ μάτια σου, καὶ ἐγὼ ἀγρυπνῶ προσεκτικὰ.

Ὁ Γιαουρῆς, ἀφοῦ ἔρριψε δευτέρον καὶ ἐρευνητικώτερον βλέμμα εἰς τὸν ποταμόν, ἐπλαγιάσεν πάλιν μέσα στὴν βάρδιαν.

Ὁ Ἀλόνσος ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά του, ἐλπίζων ν' ἀκούσῃ καὶ ἄλλο σύνθημα, ἀλλὰ τίποτε πλέον δὲν ἤκουσε. Κατὰ τὰς δέκα ὥρας, τὴν στιγμὴν που τὸ σύννεφον ἐσκέπαζε τὸ φεγγάρι, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε, πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, μίαν μαύρην γραμμὴν, ποὺ ἔσχιζε τὸ ρεῦμα καὶ διηθύνετο πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπόρου. Δὲν ἠμπόρεσεν ὁμῶς καλὴ λίτερα νὰ το ἐξακριβώσῃ, διότι, ὅταν τὸ σύννεφο ἐπέραςεν καὶ ἐκάθη, ἡ δὲ σελήνη ἐφωταγώγησε πάλιν τὸν ποταμόν, ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη γραμμὴ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Ἰσως ἦτο κανένας καίμῃνος, ἐψιθύρισε, καὶ δὲν τὴν ἐσυλλογίσθη πλέον.

Ὅσῃν ὥραν ἐφύλαξαν βάρδιαν οἱ σύντροφοί του, μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἑκάστος, κανὲν ἀξιοσημείωτον ἐπείσοδιον δὲν ἐτάραξε τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός.

Κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωί, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ δροσερὸν ἀεράκι ἀπὸ τὰ βόρεια μέρη, ἔλυσαν τὰ παντὰ καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ταξίδι. Ἐλογαζίαζαν νὰ κάμουν τὸν δευτέρον σταθμόν των εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Μανιαποῦρε, δεξιῶς παραποτάμου τοῦ Ὀρενόνκου.

Τὰ πτηνὰ καὶ οἱ πίθηκοι, πολυάριθμοι πάντοτε καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνα, εἶχαν ξαναρχίσῃ τὰς συναυλίας των, ὑποκαταστήσαντες τὰς τόσον ἀλλοκότους καὶ παραφώνους συναυλίας τῶν βατράχων καὶ τῶν φρύνων.

Εἰς τὰς ὄχθας ἐφαίνοντο ποὺ ἐπετοῦσαν κοπάδια τὰ ἀρά, ἢ τοὶ μεγάλοι κόκκινοι παπαγάλοι, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται ἔτσι, διότι διαρκῶς φωνάζουν ἀρά-ἀρά, συμμορίαὶ ἀρακαρί, μικροὶ ραμφιστὰς ὡς τὰ κοτσούφια, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ ῥάμφος δυσαναλόγως παμμέγιστον σμῆνιν τίκτο-τίκτο, εἶδος στρουθίων τὰ ὁποῖα συναθροίζονται ἀπειράριθμα μαζί, ἐνῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ ἀρμένιζαν, σποδαιώτατα κουρνιασμένα ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη τῶν πετᾶλων τῶν βασιλικῶν βικτωριῶν, τὰ πιασσοῦκα, πουλιά μὲ μακροτάτας κνήμας, τὰ ὁποῖα τρέφονται μὲ ψάρια.

Ἐξοχα ἐπίσης ἦσαν τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα, χωρὶς διακοπὴν ἐνεφανίζοντο ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, προκαλοῦντα κραυγὰς θαυμασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ νέου Ἀλόνσου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῇ γλωρίδα μὲ τὴν ποικιλίαν καὶ μεγαλοπρε-

πειαν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Φλωρίδα, ἡ ὁποία μόνον εἰς πεῦκα ἔχει πλοῦτον.

Κατόπιν παρουσιάζοντο δάση ἀπὸ μυρίδας, οἱ ὁποῖοι εἶνε τεράστιοι φοῖνε-κες μὲ ριπιδειδῇ φύλλα, χωρισμένα εἰς ταινίας, ἀλλὰ τόσον μεγάλα ὥστε ἕνας ἄνδρας θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σηκώσῃ παρὰ πᾶν ἀπὸ ἓνα, καὶ φορτωμένα μὲ καρπούς, ποὺ ἦσαν κρεμασμένοι εἰς ταμπιά πολλοὶ μαζί, λόγγοι ἀπὸ μπουσσού, ἄλλο εἶδος φοινίκων καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ μὲ φύλλα ἀκαμπτα, ὀδοντωτὰ εἰς τὰς κόψεις των σὰν πριόνια, πυκνότερα, εὐθύτατα καὶ μακρὰ δέκα ἕως ἐνδεκά μέτρα ἀπὸ φοινίκας τοῦκουμ, ἀπὸ τὰς ἵνας τῶν ὁποίων οἱ Ἰνδοὶ ἐξάγουν εἶδος στερεωτάτης καννάβεως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται διὰ νὰ κατασκευάζουν τὰς αἰώρας των ἀπὸ φοινίκας παπούχια ἢ ροδακινόφοινίκας, οἱ ὁποῖοι λέγονται ἔτσι, διότι παράγουν κομφόδες πλοκάμους ὁπωρικῶν, ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τὰ ροδάκινα καὶ εἶνε γλυκύτατοι. ὅταν βράζονται στὸ νερὸ μὲ ὀλίγην ζάχαριν ἀπὸ βακαβὰ, οἰνοφόρους φοίνικας, ἀπὸ τὸν κορμὸν τῶν ὁποίων ἐξάγεται, ὅταν τοῦ κάμουν μίαν ἐντομήν, ἐν εἶδος οἴνου πολὺ δυνατοῦ καὶ μεθυστικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐπάνω στὸν ποταμόν τὰ ὑδροχάρη φυτὰ δὲν ἔλειπον, ἦσαν ἀνιγχα (ἀρα) μὲ φύλλα μεγάλα ἔχοντα σχῆμα καρδίας, βαλμένα εἰς τὸ ἄκρον μίσχων, ποὺ ἐξεῖχαν ὑπεράνω τοῦ ρεύματος ἦσαν καὶ μυρίκαι, φύλλα περισσότερον σεμνὰ καὶ ταπεινὰ, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων.

Οἱ ταξειδιῶται ἐταξίδευαν τρεῖς ἡδὲ ὥρας, μὲ ταχύτητα πέντε ἕως ἑξ κόμβων, διότι τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόνκου ἦτο καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀσθενές, ἕνεκα τῆς μικροτάτης κλίσεως τῆς κοίτης του. Αἰφνης ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο εἰς τὴν πρῶραν, ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον μίαν κατοικίαν, κειμένην πλησίον τῆς συμβολῆς ἐνδὸς μικροῦ παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἦτο ἐν εἶδος παράγκας ἀνοικτῆς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, μὲ τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ κουροῦα, εἶδος φύλλων φοινίκας, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὰς οἰκοδομὰς των, καὶ ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ πασσάλων διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς περιδικὰς πλημμύρας τοῦ ποταμοῦ.

Διμένῃ εἰς τοὺς πασσάλους, μία μονοτάρα, δηλαδὴ ἐν μικρὸν ἰνδικὸν μονόξυλον, σκαμμένον μὲ τὴν φωτιάν ἀπὸ τὸν κορμὸν ἐνδὸς δένδρου, ἐτάλαντεύετο μὲ τὴν ροήν των κυμάτων τοῦ ρεύματος.

— Νὰ εἶνε ἄρα γε κατοικημένη αὐτὴ ἡ καλύβη ; ἤρωτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κανένα δὲν βλέπω, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Κατοικοῦν Ἰνδοὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ;

— Οἱ Ὀττομάνοι.

— Καὶ εἶνε ἐπιφοβοὶ ;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦν τὴν συντροφίαν τῶν λευκῶν.

— Πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε αὐτὴ τὴν παράγκαν, — εἶπεν ὁ ἱατρός. Θὰ ἔμεινα πολὺ εὐχριστημένος, ἂν εὕρισκα τὸν ἰδιοκτήτην τῆς.

— Νὰ τὸν ἐρωτήσῃς. . . τί πράγμα ; — ἤρωτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἄν εἶδε νὰ περνοῦν Ἰνδοὶ ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια.

— Καλὴ ιδέα αὕτη. Βάλε πλώρη κατὰ τὸ ποταμάκι, Γιαουρῆ !

Ἡ λέμβος ἐπῆρε τὴν βόλταν, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο δίπλα στὸ μονόξυλο. Ὁ Ἀλόνσος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπιάσθησαν ἀπὸ τοὺς πασσάλους, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσκάλωσαν ἐπάνω εἰς τὸ στανιδένιον πάτωμα τῆς καλύβης.

Ἐν βλέμμα ἤρκεσε διὰ νὰ πεισθοῦν ὅτι ἦτο ἔρημος ἐκείνη ἡ πενιχρὰ κατοικία. Κάποιος ὁμῶς, φαίνεται, ἦτο κάτοικός τῆς, διότι ὑπῆρχε κρεμασμένη ἀπὸ δύο πασσάλους, μία αἰώρα ἀπὸ ἵνας τοῦκουμ τεχνικὰ πλεγμένης, καὶ μερικὰ κοῦβια, δηλαδὴ νεροκολοκύνθια, χωρισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ καλὰ στεγνωμένα, σὰν αὐτὰς που μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ ὡς δοχεῖα.

Ὁ Ἀλόνσος ὁμῶς, ὁ ὁποῖος παντοῦ ἐγνωσσε νὰ ψάχνῃ, ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ ἓνα παχὺ στρώμα φύλλων δύο πυραμίδας ἀπὸ κατὶ φαεινοκτρίνους μικρὰς σφαίρας, ποὺ ἦσαν κάπως μεγαλείτεροι ἀπὸ αὐτὰ γήνας καὶ ἐφαίνοντο καμωμένα ἀπὸ ἐν εἶδος λιπαρᾶς ἀργίλου.

— Εἰς τί χρησιμεύουν αὐταὶ αἱ σφαῖραι ; — ἤρωτησε κατὰ πληκτος.

— Αὐταὶ αἱ σφαῖραι δεικνύουν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς ἐδῶ τῆς καλύβης εἶνε Ὀττομάνος, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Μά. . . τί πράγμα εἶνε ;

— Πόγια.

— Οὕτε τώρα ἐκατάλαβα τίποτε, γιατρέ.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι αὐταὶ αἱ σφαῖραι ἀποτελοῦν τὴν τροφὴν τῶν Ὀττομάνων Ἰνδῶν, ὅταν λείπῃ τὸ κυνήγι. Τὰς τρώγουν, φιλτατέ μου, καὶ μὲ τί ζεῖ !

— Μά. . . δὲν εἶνε ἀπὸ χῶμα ;

— Ναί, ἀπὸ ἄργιλον, ἀλλὰ λιπαρὴν καὶ ἐλαιώδη ἄργιλον, ἡ ὁποία περιέχει ὀλίγον ὀξείδιον τοῦ σιδήρου. Ἐνας φίλος μου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέλυσεν, εὗρε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πυρίτην λίθον καὶ στυπηρίαν μὲ ἐν τρίτον ἀσβέστου.

— Καὶ λέγετε ὅτι οἱ Ὀττομάνοι τὸ τρώγουν αὐτὸ τὸ χῶμα ;

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΗΟΡΙΩΤΗΣ
(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δορ Σ. Ε. Μπουκάμ)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀγαπητοί μου,



ΚΑΡΙΖΑ παιδιὰ, μικρὰς ἡλικίας, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὅλην τὴν « Διάπλαιν » δὲν διαβάθουν παρὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα. Αὐτὸ μόνον ἐννοοῦν καὶ εἰς αὐτὸ εὐρίσκουν γούστο.

Γνωρίζω πάλιν ἄλλα παιδιὰ, πολὺ μεγαλότερα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὅλην τὴν « Διάπλαιν » μόνον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα δὲν διαβάθουν. Διότι δὲν τὸ ἐννοοῦν, καὶ, φυσικὰ, κανένα γούστο δὲν εὐρίσκουν.

Τέτοια παιδιὰ, ὅσον καὶ ἂν εἶνε σπάνια, ὑπάρχουν. Ἡλίθια πάντοτε δὲν εἶνε, καθὲς ἄλλο. Καὶ κρίσιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν, καὶ νοημοσύνην, καὶ ἀντίληψιν, καὶ εἰς τὰ μαθήματά των νὰ προοδεύουν, καὶ καθὲς πράγμα σοδάρων καὶ ὥραιον νὰ τὸ ἐννοοῦν. Τὸς ξεφεύγει μόνον ἡ εὐφυΐα, ἡ εὐφυολογία, ἐκεῖνο ποὺ λέγομεν πνεῦμα. Ἀπὸ πνεῦμα δὲν καταλαβαίνουν γού. Εἰμποροῦν νὰκούσουν τὸ ἀστείον, τὸ ἐξυπνότερον ἀνέκδοτον, καὶ νὰ το εὗρουν κουταμάραν χωρὶς νόημα, καὶ ὅχι μόνον νὰ μὴ γελάσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ θυμώσουν πῶς γελοῦν μὲ « τέτοιαις ἀνοστιεῖς » οἱ ἄλλοι.

Μίαν ἡμέραν, διηγοῦντο εἰς κύκλον παιδικόν, τὸ γνωστὸν ἀνέκδοτον τοῦ Κουφιοκεφαλῆς : Ἐταξίδευε μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Εἰς τὸ βαγόνι τοῦ ἦσαν ἐν ὄλῳ ἑπτὰ ἄνθρωποι, μὲ τὸν ἑαυτὸν του, τέσσαρες ἄπ' ἐδῶ, καὶ τρεῖς ἀπέναντι. Ὁ Κουφιοκεφαλῆς, μεταξὺ τῶν τεσσάρων καθήμενος, ἐστενοχωρεῖτο. « Ἐκεῖ ἔχει θέσιν » ἐσυλλογίσθη, ἐνῶ ἔβλεπε τοὺς τρεῖς ἀντικρινούς νὰ κάθηται ἀνέτως. Καὶ ἀμέσως σηκώνεται καὶ μετατίθεται ἀπέναντι.

Ὅλοι γελοῦν — ἐκτὸς τοῦ Νίκου, ὁ ὁποῖος τοὺς κυττάζει μὲ ἀπορίαν.

— Γιατὶ δὲν γελάς ; τὸν ἐρωτοῦν.

— Δέν μου λέτε γιατί γελάτε σεις ; ἀντερωτᾷ.

Τοῦ ἐξηγοῦν τότε ὅτι ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἔκαμε μίαν κωμικωτάτην ἀνοησίαν, διότι μετατίθει μετὰ τῶν τριῶν τοὺς ἑκαμ τέσσαρας, καὶ ἐπομένως ἦρε πάλιν τὴν ἰδίαν στενοχωρίαν.

— Μὰ τὸ ἐννοῶ ! ἐφώναξεν ὁ Νίκος. Ἐκαμὲ μίαν κουταμάραν. Ἀλλὰ γιατί νὰ γελάσω ; δὲν βλέπω τὸν λόγον !

— Ἐ ! εἶσαι βλάκας ! τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι.

Βλάκας ; διόλου ! Μόνον μία λεπτότης τοῦ διέφυγε. Καὶ ἡ λεπτότης αὕτη ἦτο ὁ λανθασμένος ὑπολογισμὸς τοῦ Κουφιοκεφαλῆς, ὁ ὁποῖος ὁμῶς εἶχεν ὅλην τὴν ἐπίφασιν τοῦ ὀρθοῦ. « Ἐδῶ εἶνε τέσσαρες — ἐκεῖ εἶνε τρεῖς. Φυσικὰ λοιπὸν ἐκεῖ ὑπάρχει περισσότερὰ εὐρυχωρία. Ἀς καθίσω ἐκεῖ. » Αὐτὸ, ἐκ πρώτης ὀψεως, δὲν φαίνεται λογικώτατον, φρονιμώτατον ; Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ἀστείον λάθος ; Ὁ Κουφιοκεφαλῆς, ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ ἐδῶ εἴμεθα τέσσαρες, ἐσυλλογίσθη ἐδῶ εἶνε τέσσαρες. Δηλαδὴ ἐξήρесе τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, ἐνῶ καὶ αὐτὸς ἦτο μέσα. Καὶ τὴν ἔπαθε. Καὶ τὸ πάθημά του εἶνε ἀστείον, ἀκριβῶς διότι τὸν ὠδήγησεν εἰς αὐτὸ μία δῆθεν λογική. Καὶ τὸ ἀνέκδοτον δι' αὐτὸ εἶνε πνευματώδες. Ἐχει ὁμῶς ἓνα πνεῦμα, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ τὸ συλλάβῃ καθεὶς. Ὁ Νίκος, καὶ οἱ ὁμοίως ἀντίλαμβανόμενοι, συλλογίζονται ὅτι ἓνα λάθος εἰς ἓνα λογαριασμόν δὲν εἶνε πράγμα που νὰ μας κάμῃ νὰ γελάσωμεν. Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλῆς που ἔκαμεν αὐτὸ τὸ λάθος, τοῦ φαίνεται ἀπλῶς ὡς νὰ εἶπε 7 καὶ 5, 13. Μὰ γελᾷ κανεὶς ποτὲ διὰ τέτοια ; Ἐκτὸς ἂν εἶνε χάχας ἐκ γενετῆς ! Ὁ Νίκος λοιπὸν δὲν γελᾷ μὲ τὰ « Παιδικὰ Πνεύματα », — χωρὶς νὰ εἶνε ἡλίθιος. Ὑπάρχουν ὁμῶς ἄλλοι ποὺ δὲν γελοῦν... δι' ἄλλον λόγον.

Κάποτε, εἰς παιδικὸν κύκλον, ἐθαύμαζαν τὴν βλακείαν ἐνδὸς μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐρωτηθεὶς « ποῖον εἶχον πατέρα οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου », ἀπήντησε σοδαιώτατα ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται. . .

Ὅλοι ἐγέλασαν, — ἐκτὸς τοῦ Πέτρου. Καὶ ὅταν τὸν ἤρωτησαν διατί δὲν γελᾷ, εἶπε :

— Μπᾶ ! καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ θυμᾶται τὸ παιδί ; Μήπως εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ θυμᾶται ἀπὸ ὅλην τὴν ἱερά ἱστορίαν ;

Δὲν ἐκατάλαβεν ὁ καίμῃνος ὁ Πέτρος...

— Μὰ δέν μου λές, τοῦ λέγει τότε ἓνας φίλος του, ἂν σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς : « ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ἀνδρέας, τὰ παιδιὰ τοῦ Νομάρχη ποῖον ἔχουν πατέρα » ; θὰ πῇς πῶς δὲ θυμᾶσαι ;

— Ἀ ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος. Αὐτὸ τὸ ξέρω. Θὰ πῶ πῶς ἔχουν πατέρα τὸν Νομάρχη !

— Ἐ ! λοιπὸν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον ἔχουν πατέρα ; . . . Τὸ ἴδιο εἶνε !

— Μπᾶ ! ! ἐκπλήσσειται ὁ Πέτρος. Τὸν Νομάρχη εἶχαν καὶ αὐτοὶ ;

Ἐτελείωσεν. Ὁ Πέτρος εἶνε ἡλίθιος. Δέν του ξεφεύγει μόνον τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἡ λογική. Αὐτὸς δὲν θὰ γελάσῃ ποτὲ μὲ Παιδικὸν Πνεῦμα. Καὶ δι' ἄλλον λόγον, βλέπετε, πολὺ διαφωρετικόν, ἀπὸ ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν γελᾷ ὁ Νίκος . . .

— Ο Νίκος και αντίληψιν έχει, και κρίσιν, και νοημοσύνην, και εἰς τὰ μαθήματά του προοδεύει. Ο Πέτρος ἀπεινάντίας εἶνε μυαλό κοιμισμένο, καθὼς λέγουν, και ὑπάρχει φόβος ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ ποτέ. Τίποτε δὲν θὰ ἐννοήσῃ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του, και τίποτε γενναῖον δὲν θὰ κάμῃ. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμφορεῖ νὰ μάθῃ μερικά πράγματα μηχανικῶς, και ἐπειτα, ἀφοῦ τελειώσῃ ὅπως-ὅπως τὰ μαθήματά του, νὰ εὐρὴ καμμίαν ἐργασίαν, μηχανικὴν και αὐτὴν, ποῦ νὰ μὴν ἀπαιτῇ οὔτε ἀντίληψιν, οὔτε εὐφυΐαν, οὔτε πρωτοβουλίαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἐν Παιδικὸν Πνεύμα εἰμφορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ και ὡς λυδία λίθος τοῦ νοῦ. Ἀλλὰ χρειάζεται προσοχή. Ὅπως δὲν εἶνε βέβαια μεγαλοφυεῖς ὅλοι ὅσοι ἐννοοῦν και γελοῦν μετὰ Παιδικὰ Πνεύματα, — οὕτω δὲν εἶνε ἡλίθιοι και ὅλοι ὅσοι δὲν τα ἐννοοῦν και δὲν γελοῦν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ Μήτσος και ὁ Μανώλης, τὰ δύο ἀρκουδόπουλα, ἔμαθαν και ἐπαιζαν τὴν σβοῦρ. Ὅχι ὁμῶς, ὅπως παίζουν αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου τὰς τυλίγουν μετὰ σπαγκάνι και ὑστερα τὴν δίνουν μιὰ καταγῆς και τὰς ἀφήνουν νὰ γυρίζουν μόνες των, ὡς που νὰ πέσουν κάτω. Ὁ Μήτσος και ὁ Μανώλης ἔμαθαν νὰ τὰς γυρίζουν, ὅπως κάμουν στὴν Πόλιν και εἰς ἄλλα μέρη, και στὴν Ἀγγλίαν ἀκόμα.

Εἶχε ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα καμτσικάνι με σπάγων. Αἱ σβοῦρες των ἦσαν πολίτικες φουφλίες, χωρὶς κεφάλι. Τὰς ἐστρεφον μετὰ τὸ χέρι, και ὑστερα τὰς ἀρχίζαν στὴν καμτσικίαν και ὅσο τὰς ἐδερναν τόσο ἐγύρι-



«Ἐπαιζαν τὴν σβοῦρ.»

ζαν αἱ σβοῦρες... Κ' ἐφώναζαν :

— Γεῖά σου, Μήτσο !

— Κτύπα, Μανώλη !

— Ὁ Μήτσος κερδίζει.

— Μά, ὄχι, σοῦ λέγω... ὁ Μανώλης κερδίζει !

— Οὐ, οὐ ! ... ἔπρεπε ἡ σβοῦρα τοῦ Μήτσου.

— Μπράβο σου, Μανώλη... Δὲς τὴν ! Δὲς τὴν, γὰρ φάση στὸ σημάδι !

— Ζήτω ! ... Πάλι βγήκε μπροστὰ ὁ Μήτσος.

— Ἀμ' δέ ! Ὁ Μανώλης κερδίζει ! Ὁ Μανώλης, ὁ Μανώλης ! Ζήτω !

Ἐπαιζαν μιὰ μέρα τὰ δύο ἐξαδελφά-



«Κ' ἐκτυποῦσε τὸ στεφάνι του...»

κια, ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάγῃ τὴν σβοῦρά του, χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς αὐλῆς ἕως τὴν ἄλλην. Καὶ δὲς του καμτσικίαν, και φωνὴν και γέλια ! Ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ σχολείου τοῦ κυρίου Μαῖμουδιᾶδου ἦσαν μαζευμένοι και τοὺς ἐδλεπαν, κ' ἐφώναζαν, ὅπως τοὺς εἶδατε παραπάνω.

Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ὁ σφοδρὸς κύριος Μαῖμουδιᾶδης Δ. Φ. δὲν τοὺς ἐμάθαινε μόνον τὰ σοβαρὰ και σπουδαῖα μαθήματα,

ποῦ εἶχε κουβαλήσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, ἀλλὰ και τὰ παιγνίδια ποῦ παίζανε τὰ μικρὰ ἀγόρια και κορίτσια εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Καλὰ εἶνε τὰ μαθήματα, ἔλεγε, μὰ πρέπει νὰ ξεσκάζουν και λιγάκι τὰ παιδιὰ.

Γι' αὐτὸ ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ὅλοι οἱ δόκμοι και τὰ δρομάκια, κ' αἱ πλατεῖες τοῦ δάσους και τοῦ κάμπου

ἐδοῦσαν ἀπὸ τὴν φασαρία που ἔκαμναν τὰ ζώακια μετὰ τὰ παιγνίδια των. Εἶχε διαλέξῃ τὸ καθένα και τὸ παιγνίδι του, και ἦσαν ὅλα ἐνθουσιασμένα. Τὰ ἀρκουδόπουλα ἐπαιζαν τὴν σβοῦρ περιφρημα, ὅπως εἶπαμε. Ἡ Τιγρίνα μετὰ τὸ σχοινάκι τῆς ἐχοροπηδοῦσε μιὰ χαρὰ, και καμμίαν ἄλλην δὲν μπορούσε νὰ παραγγῇ μαζί της. Ὁ Ἀγριοκαπράκος ἦταν πρῶτος και καλλίτερος στὴν ἀμάδες. Ἄν ἐρωτᾶτε γὰρ τὸν Λεονταράκη, αὐτὸς ὅλα τὰ παιγνίδια τὰ ἤξερε και τὰ ἐπαιζε καλά.

Ἀλλὰ ἔχασε ὁποῖος δὲν εἶδε, ἐκεῖνες τὴν ἡμέραν, τὸν ἀγαπητὸ μας, τὸν κατεργαράκο μας, τὸν φιλαράκο μας τὸν Γιαννάκη τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας, μετὰ τὸ ὥρατο κασκετάκι του, μετὰ τὸ ὥρατο ἄσπρο κατεβαστὸ κολλάρου (τῶν δύο δραχμῶν τὸ ἓνα), μετὰ τὰ ἄσπρα λιὰ μακρὰ πανταλόνια του, ποῦ τα εἶχε γυρισμένα στοὺς ἀστραγάλους γιὰ νὰ μὴν τα πατᾷ και μπερδεύεται, — πῶς ἔτρεχε πηδηκτὸς και γελαστός,

μετὰ τὴν προβοσκιδούλα του ψηλά-ψηλά, κ' ἐκτυποῦσε τὸ στεφάνι του, και τὸ στεφάνι ἔτρεχε, και πηλάλα κι' αὐτὸς νὰ το φάσῃ, ! Ὅλα τέλος τὰ ζώακια ἦσαν ξεφτέρια στὰ παιγνίδια. Στὰ μαθήματα ὁμῶς ; Ἀ ! στὰ μαθήματα ἄλλος λόγος ! (Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Μέσα εἰς τὴν λίμνην τὰ νερά, Τὰ γάργαρα και καθαρά, Ὁ κύκνος καμαρώνει Μετὰ λευκά του τὰ φτερά, Λευκότερ' ἀπὸ χιόνι.

Ἀτάραχα και σιγαλὰ Σὰν βάρκα πλέει και κυλᾷ Στὴν λίμνην τὴν γαλήνην, Σηκώνει τὸ λαιμὸ ψηλά, Τὰ μάτια μισοκλείνει.

Κι' ἀγάλια-ἀγάλια προχωρεῖ... Στὴν λίμνην τὴν γαλίστερη Ἀχνὴ ἡ οἰκία του πέφτει, Καὶ φαίνεται σὰ νὰ θωρῇ Σε φωτερὸ καθρέφτη.

[Ἀπὸ τὴν «Πρώτη Βήματα»]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Ἡ Ἐβελίνα μᾶς δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα ! εἶπεν ἡ μητρὶς τῆς, εὐχαριστημένη διότι ἐδλεπε μιὰν τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς προγονὰς τῆς ἀπασχολημένην μετὰ τὸ βιβλίον τῆς, ἂν και τοῦτο λιγάκι τὴν ἐξέπληξε, διότι ἡ Ἐβελίνα πάντοτε τῆς εἶχε κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο περισσότερο νωθρὰ και ἐπιπολαία ἀπὸ ὅλας.

Αἱ ἄλλες ἐσκασαν στὰ γέλια.

— Δὲν ἐγκρίνω αὐτὰ που διαβάσει ἡ Ἐβελίνα ! εἶπεν ἡ Δωροθέα. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ λάβετε κανένα μέτρον...

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπλησίασε τὴν φιλανθρωπικὴν και ἐκκυψεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της. Ἡ Ἐβελίνα ἀνεσῆκως τὰ μάτια τῆς και τὴν εἶδεν.

— Εἶνε πολὺ ὥρατὸ βιβλίον ! εἶπεν. Ὁ Σίρ Ρηγινάλδος και ἡ Λαίδη Κωνσταντία τώρα μὲν ἐφυγαν μαζί ἀπὸ τὸν πύργον... Δὲν κάνει ν' ἀρίσμως ἀργότερα τὸ μάθημα ὡς που νὰ ἰδῶ, ἂν θὰ μονομαχήσουν ὁ σύζυγος τῆς Λαίδης Κωνσταντίας και ὁ Σίρ Ρηγινάλδος... Ὑποθέτω ὅτι ὁ Σίρ Ρηγινάλδος κάνει τὸ πρόσωπον τοῦ ραδιούργου, ἀλλὰ μ' ἀρέσει εἶνε τόσο εὐμορφος και τολμητίας !

— Ποῦ το βρήκες αὐτὸ τὸ βιβλίον, Ἐβελίνα ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, καταστενοχωρημένη.

— Τὸ πῆρα ἀπὸ τὴν καμαριέρα μας.

— Δὲν εἶνε βιβλίον κατάλληλον γιὰ σένα, ἀγαπητή μου Ἐβελίνα, εἶπεν ἡ μαμμὰ τῆς, και ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τῆς το ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς. Ὅα τῆς το ἐπιστρέψω, και, ἀφοῦ σ' ἀρέσει ἡ ἀνάγνωσις, ὁ σου πάρω καὶ εὐμορφὴς ἱστορίες...

— Ὅ ! δὲν μ' ἀρέσουν τὰ βιβλία ποῦ εἶνε γραμμένα γιὰ κορίτσια, ἀπήντησεν ἡ Ἐβελίνα. Εἶνε ὅλα σαχλά. Ἀφῆστέ με νὰ το τελειώσω αὐτὸ ἐδῶ... Εἶνε τόσο ἐνδιαφέρον !

— Ὅχι, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Καλλίτερα εἶνε νὰ μὴν το τελειώσῃς ἔλα, κάθῃς τώρα στὴν καρέκλα σου. Νομίζω, — ἐξηκολούθησε, καθημένη και ἡ ἴδια εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τραπέζης, — ὅτι καλὸν εἶνε νὰ κάμωμεν ὅ,τι λέγει τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων σας.

— Σήμερα τὸ πρῶτ' ἔχομεν ἱστορίαν, Γαλλικὰ και Ἀρθουρικὴν, — εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Ἐπειδὴ εἶνε ἀργά, θὰ παραλείψωμεν τὰ Γαλλικὰ, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, και ὁ ἄρχισωμεν μετὰ τὴν ἱστορίαν.

— Δὲν ξεύρει Γαλλικὰ καθόλου ! ἐκρυφοθυρήσεν ἡ Ἐλεονώρα εἰς τὴν Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἔκαμε πάλιν τὸ κί-

χλισμὰ τῆς, και ἐδέησε ν' ἀνακληθῇ εἰς τὴν τάξιν.

— Ὅ ! δώσω στὴν μικρότερην νὰ λύσουν προβλήματα τῆς Ἀριθμητικῆς, και μετὰ μετὰ τὰς μετὰ τὰς μετὰ τὴν ἱστορίαν μας, — ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Ὅ ! ὄχι, ἐξήγησεν ἡ Δωροθέα, ἀνοίγουσα ἐν βιβλίον ἡμεῖς δὲν κάμνομε συνήθως ἔτσι. Διαβάσομε ἡ καθεμία μετὰ τὴν σειρά τῆς ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Μάρχαμ. Νά ! ἐδῶ εἶμαστε...

— Σχεδὸν στὴν ἀρχὴ ἀκόμα ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ἐκπληκτικῶς.

— Μάλιστα... τὸ ἐπεράσαμε διὰ φρενὸς ὅλο, και τώρα το ξαναπερνοῦμε ἄλλη μία φορά, διὰ νὰ το μάθωμε τελείως, λέει ἡ μὲς Δάλυ...

— Ὅ ! σὰς κάμω πρῶτα μερικάς ἐρωτήσεις, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

Ἐκαμε τὰς ἐρωτήσεις ; ἀλλὰ δὲν ἤδυναν ἱκανοποιητικὰς τὰς ἀπαντήσεις, και ἡ Ἐβελίνα ἐδήλωσεν ὅτι, φυσικὰ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαβάσῃ κα-



νεῖς και συγχρόνως νὰ προσέχῃ εἰς τὸ μάθημα.

Ἡ Μαριωρὴ ἐπεειράχθη «Ἐψυθίστε κατὰ...» (Σελ. 63.) πολὺ μετὰ τὰς ἐρωτήσεις, διότι ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἔμμεσος ἀποδοκιμασία τοῦ συστήματος τῆς μὲς Δάλυ, διότι ἡ δασκάλισσά των δὲν ἔκαμνε ἐρωτήσεις παρὰ μόνον «εἰς τὸ μάθημα ποῦ ἔβαλε και ὄχι ἀνακατωτὰ». Καί, ὑπερασπιζομένη τὸν τρόπον τινὰ σιωπῆς τὴν δασκάλισσάν της, δὲν ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις, ἂν και ἐγνώριζε πολλὰς ἀπὸ αὐτάς, χωρὶς νὰ τῆς κόψῃ τὸ μυαλὸ ὅτι ἐκινδύνευε μετὰ τὴν φαινομενικὴν ἀμάθειάν της νὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κατακριθῇ ἡ μὲς Δάλυ.

Ἡ Δωροθέα ἐκοπίασε περισσότερον διὰ ν' ἀπαντήσῃ καλλίτερα εἰς τὰς ἐρωτήσεις, μολοντὶ δὲν τῆς ἤρεσεν ἡ καινοτομία. Τὸ ἴδιον και ἡ Μαριάννα, ἂν και ἔκαμε λάθῃ πολὺ κομικὰ. Ἡ Ἐλεονώρα και ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ πνίγουν τὰ γέλια που ἀνέβαιναν στὸν λαιμὸν των, και ἡ Οὐίνιφρεδ, ἀφοῦ

ἐτελείωσε τὸ φύλλον τῆς καλλιγραφίας, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε βάλῃ ἡ μητέρα της ν' ἀντιγράψῃ, ἐτρέπωσε ἀποκάτω στὸ τραπέζι διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὴν κοιλίαν της.

— Ἐλα κοντά μου, Οὐίνιφρεδ, και δεῖξέ μου τί ἔγραψες ; εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ὅταν ἀνεκάλυψεν εἰς τί κατεγίνετο ἡ μικρούλα. — Ὅ ! παιδάκι μου, ἀνέκραξεν ἐπειτα, μὲν ἐκύτταξε και εἶδε τὸ μουτζουρωμένο κατεβαστὸ δὲν ἤμπορουνε νὰ το γράψῃς καθαρώτερα και καλλίτερα ;

— Μά... ἔμπορουνε, θαρρῶ ! ἀπήντησεν ἡ Οὐίνιφρεδ μετὰ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη.

— Γιατί λοιπόν, μικρό μου, δὲν το ἔκαμες ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Εἶνε κρίμα, ἀμα δὲν εἶνε ἐπιμελὴς και προσεκτικὰ τὰ κοριτσάκια...

— Μά... ξερέτε, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ κουράζωμαι μετὰ τὰ μαθήματα ! ἀπήντησεν μετὰ ὀλίγον τῆς τὴν εἰλικρινεῖαν ἡ

Οὐίνιφρεδ, ἐνῶ ἔβαζεν ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὸ χεράκι της μέσα στὸ χέρι τῆς μητρὶός της, και ἀκουμποῦσε μετὰ θάρρος και ἀγάπην ἐπάνω της. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν πειράζει ; γιατί ἐγὼ εἶμαι τόσο μικρή...

— Καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς εἶπαμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν βάζωμε νὰ μελετᾷ διὰ τῆς βίας, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ἐνοχλήσῃ καθόλου γι' αὐτήν.

— Ἀγαπητή μου Δωροθέα, αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέ-

σιν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ προσπαθῇ μόνη της κ' ὄχι νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν διὰ τῆς βίας ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, κάπως στενοχωρημένη μετὰ τὴν παρέμβασιν τῆς προγονῆς της. — Ἐλα, Οὐίνιφρεδ, θέλεις νὰ δοκιμάσῃς ἄλλη μία φορά ;

— Ὅ ! εἰλω ! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα δὲν θέλω ὁμῶς και νὰ κουράζωμαι παραπολύ.

Ἐξανακάθησε, και ἤρχισε νὰ γράφῃ προσεκτικώτερα, ἐνῶ ἡ κυρία Μάρσαλ εἶπεν εἰς τὰς ἄλλας νὰ πάρουν τὴν πλάκα τῆς και τὴν Ἀριθμητικὴν τῆς ἡ καθεμία.

— Καλὸ εἶνε νὰ μας ἀκούσετε πρῶτα στοὺς πίνακας τοῦ πολλαπλασιασμοῦ και τῆς διαιρέσεως, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

Ἡ κυρία Μάρσαλ τὸ ἐπράξε ἄλλ' ἐπειδὴ ἔκαμνε ἀνακατωτὰ τὰς ἐρωτήσεις, ἀντὶ νὰ τὰς πάρῃ κατὰ σειράν, ὅλη ἡ τάξις ἐπανεστάντησεν.



— Μά... τίποτε δεν κάμνετε σωστά!
— παρπονέθη με πεισιμωμένον ύφος η Έλεονώρα.

— Υπάρχουν διάφοροι τρόποι διδασκαλίας, κόρη μου! απήντησεν η κυρία Μάρσαλ.

— Ναί, μά ο δικός σας δεν είναι κατ'άλληλος για μάς, όπως είναι της μίς Δάλυ, είπεν η Μαριωρή.

— Άμα συνειθίση κανείς τον έναν τρόπον, δεν μπορεί εξαφνικά και γρήγορα να κάμη και τον άλλον, είπεν η Δωροθέα! υπήρχε δε αρκετή αλήθεια εις την παρατήρησιν της, διότι η κυρία Μάρσαλ έστενοχωρήθη αρκετά με αυτήν.

— Δεν νομίζετε πως πρέπει να εξακολουθήσωμεν σήμερα, όπως είμαστε συνειθισμένους;... διότι, επί τέλους, η μίς Δάλυ, θα γνωρίζη υποθέτω ποιος είναι ο καλλίτερος τρόπος για μάς. Καλλίτερα θα ήτον ίσως να μας βάλετε μερικά προβλήματα να λύσωμεν.

Η κυρία Μάρσαλ είχε σχηματίσει σοβαράς αμφιβολίας δια την σοφίαν της μίς Δάλυ, άλλ' απέφυγε να το είπη. Έκρυψε και την στενοχωρίαν, την οποίαν της έδωκεν ο προστατευτικός τόνος της Δωροθέας, έπιασε το βιβλίον, και έδωκεν εις τας μαθητριάς της μερικά προβλήματα να λύσουν. Έως ότου δε τα λύσουν, εφώναζε την Ουίνιφρεδ δια να την άκούσχη εις την ανάγκησιν.

Η Ουίνιφρεδ εγνώριζε να συλλαβίζη άμα έπροσπαθούσεν, ήξευρεν ότι «γ-ά-τ-α» δεν συλλαβίζεται «ψωμί», αλλά αι γνώσεις της δεν έφθαναν και πέραν του σημείου τούτου. Η Κυρία Μάρσαλ έκαμνεν ό,τι ήμπορούσε δια να την φιλοτιμήσχη: της είπε πως ένα μικρό κοριτσάκι έξ' έτών ήξευρε κ' εδιάβαζε μεγάλης ιστορίας στην τυφλήν γιαγιά του.

— Ναί! μά εγώ δεν έχω καμμία τυφλή γιαγιά! απήντησεν η μικρούλα, και, επειδή η Δωροθέα και Μαριωρή έμνησκαν στην μέσην ως συνήγοροί της, η κυρία Μάρσαλ απέφασκε να της όμιλήσχη ιδιαίτερος άλλην ώραν.

Έπλησίαζε το μεσημέρι πλέον. Δι' αυτό έσκέφθη η μητριά ότι καιρός ήτο να κυττάσχη τας λύσεις των προβλημάτων, κ' έπειτα να διαλύσχη την τάξιν. Τα δύο μεγάλα κορίτσια είχαν κάμη άριστα το έργον των. Η Έβελλίνα άφισεν άτελειώτον το πρόβλημα, διότι εξαλίσθη, — είπε. Της Μαριάννας αι λύσεις ήταν όρθαι, αλλά η Έλεονώρα και η Ίσαβέλλα άντί να έργασθούν, είχαν παίξη «σταυρούς και νούλες» εις τες πλάκες των.

— Άληθινά, πρέπει να σας το πώ, παιδιά μου... είθε πολύ δύσκολα! άνέκραξεν η κυρία Μάρσαλ.

Η Έλεονώρα έσήκωσε τα μάτια της και την εκύτταξε μ' ένα προκλητικόν χαμόγελο:

— Μη θυμώνης δα τόσο πολύ, άγαπητή Άλκη! Την έρχόμενη φορά, θα τα καταφέρης καλλίτερα μαζί μας.

— Έλεονώρα! δεν πρέπει να μιλής σ' έμένα μ' αυτόν τον τρόπο!

— Θα μιλή, όπως μ' άρέσει! άντέκρουσεν η Έλεονώρα άπαθώς την μητριάν της.

— Οφείλεις να μου ζητήσης συγχώρησιν, ή να έβγης έξω! είπεν η κυρία Μάρσαλ, προσπαθούσα να συγκαταθής.

— Άμα τήνε πιάσουν, καλλίτερα είνε να την άφήσχη κανείς μόνην, ως που να έλθη στα λογικά της, είπεν η Δωροθέα. Δεν παίρνει αυτή από συμβουλές και λόγια!

— Μοῦ κάμνεις την χάριν να με άφίσης να κανόνισω εγώ το ζήτημα, Δωροθέα; είπεν αποτόμως η κυρία Μάρσαλ. — Έλεονώρα έβγα έξω άμέσως.

— Δεν βγαίνω! απήντησεν η Έλεονώρα. Φύγε σύ από το δωμάτιον, άν δεν σ' άρέσχη να κάθεται μαζί μου...

— Χειρότερα θα την κάμνεις έτσι... ήρχισε να λέγη η Δωροθέα.

Άλλά την στιγμήν εκείνην ήνοιξεν η θύρα, και η Μαρία, η οποία ένόμιζεν ότι τα κορίτσια ήσαν μόνα των, εισήλθεν. Άντελήθη με το πρώτον βλέμμα τί συνέβαινε, διότι εγνώριζε καλά τα παιδιά και όλα τα ιδιώματα των.

— Σας έφέρθηκε άσχημα η μίς Έλεονώρα, κυρία μου; ήρώτησε.

— Πολύ άσχημα, Μαρία, και έπιθυμώ να έβγη έξω από αυτό το δωμάτιον!

Η Μαρία έπιασε την Έλεονώραν από το χέρι, και χωρίς να είπη λέξιν, την ώδήγησεν έξω από το δωμάτιον. Η κυρία Μάρσαλ έβγαλεν ένα στεναγμόν άνακουφίσσεως, και έπρόκειτο να στρέψχη τον λόγον προς τα άλλα κορίτσια, όταν η Μαριάννα έβαλε τες ρωές.

— Αυτή η στρίγγλα, η Ίσαβέλλα μ' ετόιμησε! είπεν.

— Όχι, δεν την ετόιμησε! είπεν η Ίσαβέλλα, παρουσιαζόμενη από το τραπέζι άποκάτω, μ' ένα βιβλίον στο χέρι, το όποιον ένεχείρισεν εις την μητέρα.

— Κυττάξτε! να γιατί ήτο σωστή η λύσις της Μαριάννας!

Η κυρία Μάρσαλ παρατήρησε το βιβλίον.

— Ω! Μαριάννα! είπε το έλυσες λοιπόν με την «Κλειδα των Προβλημάτων»;

Έπιασε την πλάκα της Μαριάννας, και έξηκρίθωσεν ότι, άν και η λύσις ήτο όρθή, η εκτέλεσις των διαφόρων πράξεων ήτο έσφαλμένη.

Η Μαριάννα εξέσπασε στα κλάμματα.

— Το έκαμα για να σας ευχαριστήσω, είπε: γιατί εγώ, ποτέ, ποτέ δεν λύνω σωστά τα προβλήματα.

— Έπρεπεν όμως, Μαριάννα, να

συλλογισθής ότι δεν ήτο δυνατόν να μ' ευχαριστήσης με την άπάτην.

— Εγώ, δεν το λέγω αυτό «άπατη», αφού κανένας δεν έπαθε τίποτε, — είπε με ρωήν πνιγμένην εις τους λυγμούς η Μαριάννα.

— Άλλά, καλό μου κορίτσι, είπε με ήπιον τόνον η κυρία Μάρσαλ, ενώ έχάιδευεν άπαλά τα μαλλάκια της θρηγούσης προγονής της, έπροσπαθούσες να με γελάσης, έμένα.

— Μόνον και μόνον για να σας ευχαριστήσω; επανέλαθεν η Μαριάννα.

— Είνε γελοϊόν να κλαίς έτσι... σάν μωρό παιδί! είπεν η Μαριάννα.

— Εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη που κλαίει, απήντησεν η κυρία Μάρσαλ. Αυτό άποδεικνύει πως είνε λυπημένη.

— Ναί, αλήθεια... είμαι μετανοημένη και λυπημένη που σας έκαμα να θυμώσετε, και ποτέ πιά δεν θα το ξανακάμω, αφού δεν σας άρέσει!...

είπεν η Μαριάννα, και έσήκωσε το προσωπάκι της δια να της το φιλήσχη η μητέρα.

Η κυρία Μάρσαλ δεν ήτο τελείως ευχαριστημένη, διότι της έφάνη ότι η Μαριάννα δεν εκατάλαβε καλά που άκριδώς έκειτο το σφάλμα της: την έφίλησεν όμως και την έσυγχώρησεν, ανέλαβε δε την περαιτέρω συζήτησιν δι' άλλην ώραν, κατά την οποίαν θα ήτο δυνατόν να όμιλήσχη χωρίς να είνε αι άλλαι παρούσαι. Είπε στα κορίτσια ότι ήμπορούσαν να μαζεύσουν τα βιβλία των, έπέδλεψε να το κάμουν όπως πρέπει, — και την στιγμήν εκείνην ήλθε πάλιν η Μαρία με μίαν πρότασιν, η οποία ηύχαριστησεν όλες.

— Είνε παραπολλή όμίχλη έξω, και δεν είνε για περίπατο το άπόγευμα, είπε: μήπως σας πειράζχη, κυρία, άν το άπόγευμα κάμουν εορτήν αι μικρές κυρίες, κ' έλθουν να πάρουν το τσάι μαζί μου;

— Τί καλά! εφώναξεν η Ίσαβέλλα. Και η κυρία Μάρσαλ, η οποία, όπως είχαν άντιληφθής η Μαρία, ήτο έντελώς άποκαρδιωμένη, έδωκε προθύμως την συναίνεσιν της.

— Η Έλεονώρα όμως δεν θα έλθη, παρά αφού ζητήσχη συγχώρησιν, έπρόσθεσεν.

— Ω! τώρα δεν θ' άργήσχη να το κάμη κι' αυτό! εφώναξεν η Ίσαβέλλα, κ' έτρεξεν έξω να εύρη την άδελφήν της.

— Πρέπει να μας δώσετε και χρήματα για τα τσουρέκια! είπε τότε η Ουίνιφρεδ.

— Βέβαια, είπεν η Δωροθέα! βλέπετε, είμαστε τόσο πολλές έμεϊς, ώστε αγοράζουμε έμεϊς τα γλυκίσματα. Η Μαρία βάζει το βούτυρο και το ψωμί. Είνε και αυτό μεγάλο έξοδο, αλλά δεν

καταδέχεται να τα πάμε έμεϊς αυτά τα πράγματα...

Η Μαρία έφυγε γελῶσα από το δωμάτιον, η δε κυρία Μάρσαλ ύπεσχέθη να δώσχη το άπαιτούμενον χρήμα.

— Λυπούμαι που ήναγκάσθη να σου μιλήσω προτύτερα τόσοσν άπότομα, Δωροθέα μου, — είπε, θέτουσα με γλυκύτητα το χέρι της επάνω εις τον ώμόν της: αλλά, ξεύρεις, σ' άρέσει λιγάκι να έπερδαίνης.

— Επερδαίνω όχι δι' άλλον λόγον, παρά διότι καταλαβαίνω τα κορίτσια καλλίτερα από έσας, και θέλω να σας βοηθήσω εις το έργον σας! είπεν η Δωροθέα άποκαρνωμένη από την θωπείαν της μητριάς της.

Την στιγμήν αυτήν εισήλθεν η Έλεονώρα, με κατεβασμένα μούρτα. Έψιθύρισε κάτι το όποϊον εφάνετο σάν αίτησις συγγνώμης, και η κυρία Μάρσαλ ύπεσχέθη να παραδέλψη αυτήν την φοράν την κακήν συμπεριφοράν της...

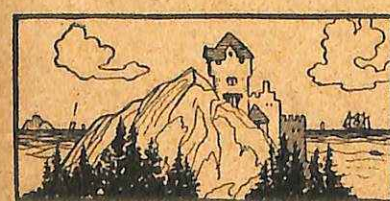
— Νά σας πώ! δεν είμαι στ' αληθινά λυπημένη! είπεν η πονηρή Έλεονώρα, μόλις η προσωρινή δασκάλισσά των, κουρασμένη πλέον, έδγχηκεν από το δωμάτιον: το έκαμα φυσικά, διότι ήθελα να πάω στής Μαρίας...

Η Δωροθέα και η Μαριωρή ήρχισαν και αι δύο να την έπιπλήττουν και να την νοουθετούν, αλλά εκείνη έκαμε τον κουρόν, κ' έτρεξεν έξω από το δωμάτιον, τότε δε η Δωροθέα παρστήρησεν ότι ήτο «χρήμα, που η μαμμά τόσοσν όλίγων ήξευρε από παιδιά και πως να τα διευθύνη». Θα ήτο πολύ καλλίτερον δι' όλην την οικογένειαν, άν η κυρία Μάρσαλ δεν έπροθυμοποιείτο τόσοσν πολύ να καταπραύνη την Δωροθέαν, και άν ήρνεϊτο να έπιτρέψχη εις την Έλεονώραν την έξοδον: διότι τώρα αυτή μὲν είχε ένα άέρα, σάν να έθριαμβεύσεν, της δε μεγάλης κόρης ένισχυθή ο περιφρονητικός οίκτος, τον όποϊον άσυνειδήτως έτρεφε προς τον άσθενή, ως έλεγε, χαρκτηήρα της μητριάς της.

Η καίμένη η κυρία Μάρσαλ ήτο γεμάτη από άπελπισίαν εκείνην την ήμέραν, διότι είχε άρχισχη να έννοη πολύ καλά πως είχαν τα πράγματα, και να αισθάνεται πόσον όλίγην έπιτροήν είχε εις τας προγονάς της, και τί είδους τοίχος την έχώριζεν από αυτές, μ' όλες τας εις το φαινόμενον φιλικάς σχέσεις των...

(Έπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΡΙΔΗΣ



ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είνε άρρωστον το άλογον του Μικρού Ίππεως, και ο Κουριοκεφαλάκης τον συμβουλεύει να φωνάσουν τον κ. Γ.

— Μά τί; στρατιωτικό γιατρό θα κρῶς; διαμαρτύρεται ο Μικρός Ίππεύς.

— Πως; άπαντά ο Κουριοκεφαλάκης, αφού είνε ύπιαστος, δεν γιατρεύει τους ίππους;

*Εστάλη υπό του 'Ασπρου 'Αράπη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΛΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

άπονέμεται σήμεραν μετά των συγχαρητηρίων μου εις την Άσπίδα της Άθηνας, η οποία κατά το έτος 1903-1904 έλαβε βραβεΐα εις διαφόρους Διαγωνισμούς (Δυσειών, Άσκήσεων, Διηγήματος, Μεταφράσεως), δίδοντα άθροισμα την μονάδα. Όθεν η Άσπίς της Άθηνας διακρίνεται να ζητήσχη 3 τόμους εκ των της δραχμής ως βραβεΐον. Θα δημοσιεύσω δε και την φωτογραφίαν της, την οποίαν έλαβα.

Η ΝΕΑ ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Έχυθη όλόκληρος εις τα Καταστήματα Κωνσταντινίδου, και είνε τα καινούργια στοιχειά, με τα όποια τινόμεναι τώρα το φύλλον μας άπ' άρχης μέχρι τέλους. Βλέπετε τι καθαρά, τι ευάγνωστα, τι ωραία! Έν ευχαριστώ λοιπόν εις τα Καταστήματα Κωνσταντινίδου, που έφρόντισαν για τα μάτια των αγαπητών μου φίλων.

«Παιδιά! φυλαχθήτε από τον Άνανιαν! Μην μπλεχθήτε, και θα την πάθετε!» Αυτά συμβουλεύει η Ζαπλός [ΕΕΕ] εις το τελευταϊόν γράμμα της: άλλ' είνε άργά... σωρός μου ήλθαν αι άπαντήσεις εις τα προβλήματα του Άνανιαν, και τού τας έδωσα όλες. Τα παιδιά μπλέχθηκαν... να ιδούμε θα την πάθουν; — Πολύ έχάρηκα, Ζαπλός, που γνώρισε και προσωπικώς την Πικραμένην Καρδούλαν. Έδωσα την επιστολήν σου εις τον κ. Φαίδωνα δια να ιδή πόσον σ' ευχαρίστησαν τα «Διηγήματα» του και να χαρῶ.

Ναί, φίλε μου Δ. Γ. Λιανόπουλε, μ' εκπλήξην, αλλά και με βαθύτατην μου λύπην έμαθα ότι έξεργάγη πυρκαϊά εις την Σχολήν σας. Έχω τόσο πολλούς και καλούς φίλους εις την Χάλκην! Δέκα σοι ο Θεός που δεν έπαθε κανείς τίποτε... Δι' ζημία που δεν διορθώνεται από άνθρωπον, εκείναι είνε αι φοβεραι! — Όσον δια τα φύλλα τα έφετεινά, έκαστον τιμάται λεπτά 15.

Άσπρε Άράπη, η ιδέα σου δεν είνε κακή. Κ' εγώ έσυλλογίσθη πολλάκις ότι έν Δελτίον εκ 4 σελίδων, το όποιον να χρησιμεύη ως έξωφύλλον και να περιλαμβάνη τας Άγγελίας, την Άλληλογραφίαν, το Παιδ. Πνεύμα, τας Άσκήσεις κτλ. ήμπορούσε να βελτιώσχη πολύ το φύλλον, διότι θα του άφινε πολλόν τόπον έλευθερον. Άλλ' αυτή η καινοτομία θα έσπείχιζε 10,000 δρ. τουλάχιστον κατ' έτος. Και ποιος θα τας έπλήρωνε;...

Ένα χαριτωμένο λογοπαίγνιον από την επιστολήν της «Βοσκοπούλας» του Μικρού Αίμου [ΕΕ]: «Τα Άγύριστα Κεφάλια με κάμνουν να μη γνωρίζω το κεφάλι μου, άκούμη και όταν μου φωνάζουν. Κακό αυτό, το όμολογώ, μά τί να βγίγη;»

Καλά που μου ύπενθύμισες τας Άσκήσεις με την ώραίαν σου επιστολήν. Όχιών Αύραγον [Ε]. Λοιπόν, ο πρώτος γύρος έτελειώσεν εις το σημερινόν φύλλον. Διηλάθ, έδημοσιεύσα έως τώρα από μίαν Άσκησιν του καθενός. Όποιος δεν είδεν άκόμη Άσκησιν σου, πρέπει να υποθέσχη ότι η Συλλογή του — άν έστειλεν έγνωσται, — δεν έλήφθη.

Με τέτοιαν γραματοπλημμύραν, δεν πρέπει να είσαι τόσοσν άπαιτητικός, Ξενιτευμένε Ναύτη. Το Δημοψήφισμα θα γίνη γρήγορα και τότε θα ιδής πως. Η Κυριακή θα δημοσιεύη τον Φεβρουάριον. Η «Πόλις του Χρυσού» θα τελειώσχη με την πρώτην εξαμηνίαν. Εις την πόλιν σου έχω καμμία δεκαριά συνδρομητάς. Είσαι τώρα ευχαριστημένος;

Νά πόσον μάγαπή το Άνθος της Έλπίδος [Ε]: Την πρώτην του έτους ο πατέρας του το ήρώτησε τί δώρον θέλει να του κάμη, και αυτό του απήντησεν: «Έγώ, το πρώτον δώρον που θέλω είνε να μ' έγγραφής εις την αγαπητήν μου Διάπλასιν.»

Πολύ σωστά! Δι' αυτό και η Μαρουσία [Ε] σκέπτεται: «Άν είνε δυνατόν να είνε ένα παιδί αληθώς ευτυχές, χωρίς συγχρόνως να είνε συνδρομητής μου.» — Όσον δια τ' «Άγύριστα Κεφάλια», περιμένα να τελειώσουν, και τότε θα ιδής τί πρέπει να μιμηθής και τί όχι...

Επιστολαί, ένας σωρός, έμειναν δια την άλλην έβδομάδα.

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαρῶς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Άσπρον της Όσσης (Ε.Χ.Α. έτσι με τη βοήθεια της δασκάλισσάς σου, να μου γράψης συχνά) Χρυσόν Κάλυκα (Δ.Κ.Δ.) Βουχόμενον Λέοντα (Δ.Γ.Δ. αυτό εξέλεξα) Πλατωμένην Σιών (Π.Π. χάρτην Δυσειών έστειλα: περιμένα να μου γράψης κ' εκτενέστερα) Άνθισμένην Χίον (Α.Ε.Μ.) Καθαρόν Άέρα (Γ.Δ.Γ. αυτό ήτο το ωραιότερον: δια την κάρταν σ' ευχαριστώ πολύ) Μαρομένον Μενεξέν (Κ.Α.Μ.) Αϊτάκον (Η.Α.Κ. η επιστολή σου μου ήρρεσε πολύ) Άρτανιαν (Ν.Ν.Ν. ιδού το ψευδώνυμον, το όποϊον είχαν άλλοτε ο άδελφός σου να το τιμήσχη όπως έκείνος) Πυραμίδα της Αίγυπτου (Α.Α. αυτό ήτο έλευθερον) Ίερακα του Πόντου (Ι.Φ. αυτό ήτο το καλλίτερον: χάρτην Δυσειών έστειλα) Άθρον της Νυκτός (Ι. Δ.Π. βεβαίως τα φύλλα έχάθσαν εις το ταχυδρομείον και τα έστειλα εκ νέου) Τόσον του Φοίβου (Β.Γ.Π. ιδού αυτό που σου άρέσει) Φάρον της Αίγλης (Π.Α.Π. αυτό σου εκλέγω από τα τρία που προτείνεις) Αϊθρίαν Νύκτα (Ε.Ν.Ε.) Αύγερον (Α.Γ.Ε. σου έστειλα όλα τα φύλλα έξ' άρχης: τα έλαβες) Πομπαιόν Εριμήν, Κομποριανίτην, Νεαρόν Εριπίον (Π.Α.Ρ.) Ουράιον Άγγελον (Ε.Γ.Φ.) Μαρίαν-Λουίζαν (Ε.Ν.Π.) Δούκα του Ποτικωχωρίου (Κ.Γ.Γ. ευχαριστώ πολύ και δια το ξεσπάθωμα) και Τειροσίαν (Σ.Π.Π. έστειλα).

Το ψευδώνυμον Χλωμός Τραγουδιήτης μεταβιβάζεται εις τον φίλον μου Σ.Σ. διότι ο έξάδελφός του το παρεχώρησεν εις αυτόν.

Οι φίλοι μου Αίμ. Σ.Α. Άντ.Γ.Ρ. και Μιχ. Α.Τ. παρακαλούνται να μου έναστέλλουν τα προς έκλογήν ψευδώνυμα, συνοδεύοντες την αίτησιν των έκαστος με 1 δραχμήν. (Δέν το λέγει ο Κανονισμός.)

Ο φίλος μου Η. Μ. Πέπας ούτε αυτήν την φοράν δεν εύρε κατ'άλληλον ψευδώνυμον. Άν το ένέκριναι, θα έγίνετο ίσως αίτία να κατασχεθής το φύλλον εις ξένον τι κράτος, όπου έχω πολλούς συνδρομητάς. Άς εκλέξη λοιπόν τίποτε άλλο.

Ο φίλος μου Ο. Ν. Φιλάρετος, δεν θα λάβη ψευδώνυμον. Θα διαγωνίζεται με τόνονά του και να το ξεύρετε. Μόνον Μ. Μυστικά δεν θα εμπερῶ νάνταλλάσχη: διότι δια την ανταλλαγήν απαιτείται ψευδώνυμον.

Άλλαγαί ψευδώνυμον: Κυρία Τράκα-Τρούκα (Μ. Σ. αυτό εξέλεξα) και Μιμύδα (+ + [Ε] δια την ώραίαν επιστολήν.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλάξουν: ο Ρεμβασμός με την Ρεμβάζουσαν Καρδίαν, Πάντα Γελαστήν, Άδελφήν Ψυχήν και Ζο-Ζο — ή Άργυρά Πανδάλην με την

